

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kozma Anikó Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Tilki és Kovács Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. február 25. napján kelt 16.G.41.239/2008/18. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16.227.894,- (Tizenhatmillió-kettőszázhuszonhétezer-nyolcszázkilencvennégy) Ft-ot és ennek 2007. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százaléknak megfelelő mértékű késedelmi kamatát;

a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 2.124.990,- (Kettőmillió-egyszázhuszonnégyezer-kilencszázkilencven) Ft-ról 1.217.500,- (Egymillió-kettőszáztizenhétezer-ötszáz) Ft-ra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.329.270,- (Egymillió-háromszázhuszonkilencezer-kettőszázhetven) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a perben nem álló **N.H. Kft.** (a továbbiakban: **N. Kft.**) mint nagykereskedő és az alperes mint viszonteladó között 2006. október 6. napján kereskedelmi-vizsonteladói szerződés jött létre, amely szerint a nagykereskedő a szerződésben meghatározottak szerint teljesíti a viszonteladó megrendeléseit.

2006. október 19. napján a **N. Kft.** mint engedményező és a felperes mint engedményes faktoring egyedi keretszerződést kötöttek egymással, amelyben a felperes 100.000.000,- Ft keretösszeg erejéig megvásárolta, azaz a **N. Kft.** a felperesre engedményezte az alperessel (vevővel) szembeni azon követeléseit, amely követelésekről kiállított, a vevő által igazolt számláit a **N. Kft.** vagy a vevő a felperes rendelkezésére bocsátja. A felperes vállalta, hogy a számlákban foglalt követeléseket 90 napos futamidővel vásárolja meg azzal, hogy a számlavásárlások során a **N. Kft.**-nek 80 % előleget fizet. A felek utóbb a keretösszeget 50.000.000,- Ft-ra módosították.

A faktoring egyedi keretszerződés rögzítette, hogy az - egyebek mellett - kizárólag a közöttük létrejött, a belföldi faktoring konstrukcióra érvényes Általános Szerződési Feltételekkel (a továbbiakban: **ÁSZF**), valamint a vevő beszámítási jogról való lemondó nyilatkozatával együtt érvényes.

Az **ÁSZF** 5.a) pontja értelmében a számladokumentumok formai és tartalmi követelményei - egyebek mellett - a következők: a szállító (**N. Kft.**) köteles a számlákon fizetési helyként a felperes bankszámlaszámát feltüntetni, valamint a felperes által átadott, az engedményezés tényét tartalmazó bélyegzővel minden egyes számlát ellátni; köteles a számlát vagy a számla kiállításának alapjául szolgáló teljesítésre vonatkozó dokumentumokat a vevő által igazoltatni; az egyedi rész előírhatja a számlakövetelés engedményezésének kifejezett jognyilatkozattal való tudomásul vételét, illetve a követelés beszámítási kifogás nélkül, határidőre történő teljesítésének írásbeli visszaigazolását a vevő részéről.

Az alperes ugyanezen a napon „Engedményezés tudomásul vétele” megjelölésű, a felperesnek címzett nyilatkozatot írt alá az alábbi tartalommal.

„A **N. Kft.** értesített arról, hogy velünk szemben fennálló követeléseit Önök részére átruházza. Tájékoztatjuk Önöket, hogy az engedményezett követelések - az engedményező és közöttünk fennálló szerződéses kapcsolat alapján - bennünket terhelnek, és azokat Önök részére meg fogjuk fizetni anélkül, hogy azok terhére bármiféle, az engedményezővel szemben fennálló követelésünket érvényesítenénk. A fizetés módja - átutalás - a **M.B. Rt.** 12801028-21798869. számú számlájára az esedékességkor.

Jelen nyilatkozat aláírásával tudomásul vesszük, hogy a **N. Kft.** által benyújtott számlákra mindaddig csak a fenti számlaszámra történhet utalás, ameddig a **M.B. Rt.** más számlaszámra való utaláshoz nem adja írásbeli hozzájárulását.

Az alperes neve és a **N. kft.** közötti faktorálás a 06-00/00064. számú számlára, illetve az azután kiállított számlákra vonatkozik.”

Ugyanezen a napon (2006. október 19-én) a N. Kft. mint szállító és az alperes mint vevő között írásbeli megállapodás született, amelyben foglaltak szerint a szállító csak és kizárólag azokat a vevő részére kiállított számlaköveteléseit engedményezi (faktorálja) a felperes részére, amelyekhez a vevő képviselője, Z.Z. ügyletenként írásos hozzájárulását adja.

A N. Kft. 2007. február 27-én 07-00/00026 számlaszámú, 225.716,- Ft vételárról szóló, 2007. március 1-jén 07-00/00031 számlaszámú, 11.885.940,- Ft vételárról szóló, és szintén 2007. március 1-jén 07-00/00032 számlaszámú, 8.316.238,- Ft vételárra vonatkozó számlát állított ki az alperes felé. E számlák alperesnek átadott példányán a saját bankszámlaszámát tüntette fel és azokon nem szerepelt az engedményezés tényét tartalmazó bélyegző lenyomat.

A N. Kft. ezen számlákat faktorálás céljából a felperes rendelkezésére bocsátotta. E számlákon már a bélyegzőlenyomat szerepelt azzal, hogy az tartalmazta a felperes bankszámlaszámát. A felperes a faktoring szerződés alapján e három számla vonatkozásában összesen 12.982.315,- Ft-ot átutalt a N. Kft.-nek.

Az alperes a három számla ellenértékét, összesen 20.427.894,- Ft-ot 2007. március 30. napján a N. Kft. számlájára utalta át.

A felperes több alkalommal - első ízben 2007. május 18. napján - írásban, és szintén több alkalommal telefonon tájékoztatta az alperes ügyvezetőjét arról, hogy az engedményezéshez hozzájáruló nyilatkozata értelmében a N. Kft. által kiállított számlákat csak a felperes bankszámlájára utalhatja. Az alperes első alkalommal 2007. október 23-i levelében hivatkozott arra, hogy a N. Kft.-vel 2006. október 19-én kötött megállapodása alapján a szállító csak azokat a számlákat faktorálja a felperes részére, amelyekhez a vevő képviselője ügyletenként írásos hozzájárulását adta.

A N. Kft. ügyvezetője a felpereshez e-mailen írt 2007. május 18-i levelében úgy nyilatkozott, hogy sajnálatos módon a faktorált alperes neve számláinak egy részét kiegyenlítette, de nem arra a számlára, amit a faktor esetén alkalmazni kellett volna, így azok a N. Kft. számláján kerültek jóváírásra.

A felperes 2007. december 27. napján fizetési meghagyás kibocsátást kérte az alperessel szemben. Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest összesen 49.999.734,-Ft tőke megfizetésére, amelyből a 07-00/00026, /00031 és a /00032 számú számlák tekintetében az alperes fizetési kötelezettsége 16.227.894,- Ft, mert az alperes ezen összeg erejéig teljesített a korábbi jogosult, a N. Kft. javára. Kérte, hogy kötelezze a bíróság a tőkeösszeg után az alperest 2007. augusztus 6. napjától a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére is.

A keresetét arra alapította, hogy az alperes engedményezést elismerő nyilatkozata, illetve a faktoring szerződés sem tartalmazott olyan korlátozást, amely szerint a N. Kft. csak a vevő hozzájárulásával engedményezheti a követelését. Ha az alperes és a N. Kft. ilyen megállapodást kötöttek is egymással, az csak kettőjük viszonyában érvényesülhet. Az alperes az értesítést követően a Ptk. 328. § (4) bekezdése szerint csak a felperesnek teljesíthetett volna, így amennyiben az engedményezőnek fizetett, azt saját kockázatára tette.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

A fellebbezéssel érintett számlák tekintetében arra hivatkozott, hogy azok alperesnek átadott példányain nem szerepelt a felperes bankszámlaszáma, sem az engedményezésre utaló bélyegző, szemben a korábbi, engedményezett követelésekkel. Ebből következik, hogy a számla alapjául szolgáló követelések nem engedményezett követelések voltak. Álláspontja szerint az alperes és az engedményező között létrejött megállapodás alapján **Z.Z.** (az alperesi ügyvezető) hozzájárulásának megadását ügyletenként kell vizsgálni. Az alperes 2006. október 19-i elfogadó nyilatkozata sem valamennyi számlakövetelés engedményezésére utal, hanem csak azokra, amelyeknek faktorálásához **Z.Z.** hozzájárul. Ezt az álláspontját igazolják a faktoring egyedi keretszerződés 1. pontjában rögzítettek is, miszerint az engedményezés tárgyát azon követelések képezik, amely követelésekről kiállított, „a vevő által igazolt számláit” a szállító vagy a vevő a felperes rendelkezésére bocsátott. Az alperes engedményezést tudomásul vevő nyilatkozatát csak a közte és a **N. Kft.** között létrejött megállapodás, az egyedi faktoring keretszerződés és az ÁSZF ismeretében lehet értelmezni és hivatkozásul hívni. Erre tekintettel a felperes keresete mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki **Z.Z.**-t az alperes ügyvezetőjét, **A.Gy.**-t a **N. Kft.** ügyvezetőjét, **H.K.-I.**-t és **Cs.D.É.**-t felperesi alkalmazottakat, sor került a tanúk szembesítésére is, továbbá a peres felek előadásuk alátámasztására okiratokat csatoltak.

Az elsőfokú bíróság a 2010. február 25. napján kelt 16.G.41.239/2008/18. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.124.990,- Ft perköltséget.

Döntését a fellebbezéssel támadott körben azzal indokolta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint a 07-00/00026, /00031 és a /00032 sorszámú számlákat a **N. Kft.** a felperesre engedményezte, mivel azokat nem vitásan a felperes rendelkezésére bocsátotta, és a felperes a faktorálási szerződést teljesítve a számlák 80 %-át részére megfizette.

Ezt követően vizsgálta a bíróság, hogy ezen számlák ellenértékét az alperes kinek a részére volt köteles teljesíteni.

Az alperes a 2006. október 19-én aláírt nyilatkozatával az engedményezést tudomásul vette, azonban a **N. Kft.** akkori ügyvezetője a perben tett tanúvallomása során megerősítette azt az alperesi tényállítást, hogy olyan tartalmú tájékoztatást adott az alperesnek, mely szerint nem minden számla lesz engedményezve a felperesre. Ezt a tényt támasztja alá a közöttük létrejött írásbeli megállapodás. A tanú elmondta azt is, hogy ismertette az alperessel a faktoring egyedi keretszerződést és az ÁSZF-et is.

A keretszerződés 1. pontja összhangban áll az ÁSZF 2. pontjával, mindkettő azt tartalmazza, hogy a **N. Kft.** a felperesre az alperessel szembeni azon követeléseit

engedményezi, amely követelésekről kiállított, a vevő által igazolt számláit a felperes rendelkezésére bocsátják.

A szavak általánosan elfogadott jelentése szerint ez azt jelenti, hogy nem minden számla kerül engedményezésre, hanem csak azok a számlák, amelyeket a N. Kft. a bank rendelkezésére bocsát.

Az ÁSZF 5.a) pontja tartalmazza a számladokumentumok formai és tartalmi követelményeit.

Mindezek ismeretében, a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint az alperes alappal érezhette úgy, hogy a jövőben nem minden számla kerül engedményezésre a felperes részére, hanem csak azok a számlák, amelyeken fizetési helyként a felperes bankszámlaszáma kerül feltüntetésre, és az engedményezés tényét tartalmazó bélyegzőlenyomattal van ellátva.

Mivel az alperes a Ptk. 328. § (4) bekezdése alapján az engedményező értesítése alapján köteles teljesíteni, és a perbeli három számla azon példányán, amelyeket a N. Kft. a részére átadott, fizetési helyként nem a bank bankszámlaszáma szerepelt, és az engedményezés tényét tartalmazó bélyegzővel sem volt ellátva, így ezen számlák vonatkozásában úgy kell tekinteni, hogy az engedményező nem értesítette az alperest az engedményezésről, így az alperes jogosult volt azt az engedményezőnek, azaz a N. Kft.-nek teljesíteni. Annak jogkövetkezményeit pedig, hogy a N. Kft. esetleg nem a faktorálási szerződésben az és az ÁSZF-ben foglaltak szerint járt el, a felperes nem háríthatja át az alperesre.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a 07-00/00026, /00031 és /00032 számú számlák tekintetében kérte annak megváltoztatását akként, hogy kötelezze a bíróság az alperest 16.227.894,-Ft és ez után 2007. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerint számított késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott keresetet elutasító rendelkezése jogszabályba ütközik, az elsőfokú bíróság a perben beszerzett bizonyítékokból helytelen jogi következtetést vont le.

Álláspontja szerint annak a körülménynek a kockázatát, hogy a szállító az alperest a számlák engedményezett volta tekintetében esetlegesen megtévesztette, nem a felperesnek, hanem az alperesnek kell viselnie, mert az jelen jogvita tekintetében irreleváns. Az alperes ugyanis a 2006. október 19-i nyilatkozatában tudomásul vette, hogy a N. Kft. által benyújtott számlákra mindaddig csak a felperes bankszámlájára teljesíthet, amíg a felperes más számlaszámra való utaláshoz nem adja írásbeli hozzájárulását. A nyilatkozat nevesítve rögzítette a 06-00/00064 számú számlaszámot azzal, hogy a kötelezettségvállalás ezen számlára és az azután kiállított számlákra vonatkozik. Ezért a N. Kft. által a felperesnek igazoltan átadott és a felperes által lefaktorált számlák tekintetében az alperes fizetési kötelezettsége a fenti nyilatkozata alapján attól függetlenül fennáll, hogy a számlák miként feleltek meg a faktoring szerződés rendelkezéseinek, mivel e szerződés rendelkezései - a semmisség kivételével - kizárólag az azt megkötő felperes és a N. Kft. jogviszonyában irányadók. Az alperes jognyilatkozata többek között azt a célt is szolgálta, hogy egy esetleges szállító-vevői összejátszás esetére is biztosítsa a vevő fizetési kötelezettségét, saját nyilatkozata alapján. Az engedményezés az

alperes mint kötelezett tekintetében a Ptk. 328. § (3) bekezdésének megfelelően a 2006. október 19-i jognyilatkozatban foglalt értesítéssel vált hatályossá, nem pedig a számlákra rávezetett engedményezési nyilatkozatot tartalmazó bélyegzőlenyomattal. Ez utóbbi, az elsőfokon eljáró bíróság értelmezésével szemben, nem a Ptk. 328. § (3) bekezdése szerinti értesítésnek minősül, hiszen maga az ÁSZF 5.a) pontja és az egyedi faktoring keretszerződés alapján is az alperes 2006. október 19-i nyilatkozata minősül ilyen értesítésnek. Ezt követően tehát az alperes nem volt jogosult az engedményező felé való teljesítésre. Fellebbezésében is hangsúlyozta, hogy az alperes nyilatkozata semmilyen feltételt nem tartalmazott.

Az elsőfokú bíróság kizárólag az alperes birtokába került, és általa a peres iratokhoz csatolt számlákat értékelte releváns bizonyítékként, azt, hogy azon nem szerepelt az engedményezési bélyegző, ugyanakkor nem vette figyelembe, hogy a felperes által csatolt számlák alakilag és tartalmukban is megfeleltek a faktoring szerződés előírásainak, azokon szerepelt a bélyegző, a felperes számlaszáma és a vevő igazolását tanúsító aláírás.

Változatlanul vitatta annak jogi lehetőségét, hogy az alperes olyan kifogást érvényesítsen vele szemben, ami az engedményező és az engedményes közötti faktoring jogviszonyból ered. Erre a Ptk. 329. § (3) bekezdése nem ad lehetőséget. Hivatkozott e körben a BH-ban is közzétett eseti döntésekre.

A szavak általánosan elfogadott jelentése szerint az alperes a 2006. október 19-i jognyilatkozatában tudomásul vette a faktorálást, és kötelezte magát a felperes javára történő közvetlen teljesítésre, beszámítási és kifogásolási joga kizárásával.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes által az iratokhoz csatolt, a N. Kft. ügyvezetője által írt, 2007. május 18-i levél tartalmát sem, amelyben sajnálattal közölte a felperessel, hogy a faktorált számlák „egy részét” a vevő nem a faktor számlájára fizette meg.

Az ÁSZF 5. pontjában és az alperes nyilatkozatában foglaltakra tekintettel az egyes számlák ellenértéke 80 %-ának megfizetésekor már nem volt szükség az egyes számlakövetelések engedményezéséről az alperes külön értesítésére a jövőbeni számlakövetelések egészének engedményezéséről történt alperesi tudomásul vételre tekintettel. Ezért az alperes nem mentesülhet a felperes javára teljesítendő közvetlen fizetési kötelezettsége alól arra hivatkozással, hogy az általa birtokolt konkrét számlák az engedményezés tényét nem tartalmazták.

Végül előadta, hogy a perbeli engedményezés a tartós kereskedelmi, viszonteladói szerződésből eredő követelések jövőbeni és folyamatos üzletszerű faktorálására vonatkozott, a keretösszeg erejéig. Ezen, a Hpt. hatálya alá tartozó üzletszerű pénzügyi szolgáltatási tevékenység kizárja annak lehetőségét, hogy akár az engedményező, akár a kötelezett maguk dönthessék el, hogy az alapjogviszonyból eredő mely számlakövetelésekre vonatkozó számlákat bocsátják a finanszírozó rendelkezésére, hiszen ez esetben a faktoring szerződésből eredő finanszírozási kockázat jelentősen megnő, ugyanis a finanszírozási keretösszeg megállapítására az alapjogviszony teljes igazolt forgalma alapján került sor. Az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt döntés a faktoring ügyletek kockázatának fentiek szerinti kezelését lehetetlenítené el.

A Ptk. kommentárja szerint a kötelezettséghez intézett értesítés nincs alakszerűséghez kötve, azonban annak hitelt érdemlőnek kell lennie. A felperes jogi álláspontja szerint, az alperes engedményezést tudomásul vevő nyilatkozatával a felperes az értesítést hitelt érdemlően igazolta.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira hivatkozással.

Fenntartotta az elsőfokú eljárás során képviselt álláspontját, kiemelve, hogy helyesen mutatott rá az ítélet arra, hogy a faktoring egyedi keretszerződés, az ÁSZF, a 2006. október 19. napján kelt alperesi nyilatkozat és az ugyanezen a napon az alperes és a N. Kft. között létrejött megállapodás - tartalmukat tekintve - összhangban vannak egymással, és azokból az a következtetés vonható le, hogy a szállító által kiállított számlák közül csak azok a számlák kerülnek engedményezésre, amelyeken fizetési helyként a felperes bankszámlája kerül feltüntetésre és az engedményezés tényét tartalmazó bélyegzőlenyomattal van ellátva. Ebből az is következik, hogy a perbeli három számla esetében az értesítés nem történt meg. A felperes nem háríthatja át annak jogkövetkezményeit az alperesre, hogy a N. Kft. nem a faktorálási szerződés és az ÁSZF rendelkezései szerint járt el. Ugyanígy az esetleges struktúrális, ügyviteli, ellenőrzési mechanizmusainak hiányosságaiból származó hátrányos következményeket is a felperesnek magának kell viselnie.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján. Ennek megfelelően nem képezhette a másodfokú eljárás tárgyát az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezésben megjelölt számlákra alapított, felperesi követelést meghaladó, keresetet elutasító rendelkezése.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást helyesen állapította meg, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével, helytelen jogi következtetéssel utasította el a 07-00/00026, /00031 és a /00032 számú számlákra alapított kereseti kérelmet.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 206. § (2) bekezdésében meghatározott jog, vagyis a bizonyítékok összességében való értékelése és az ügy meggyőződés szerinti elbírálása a másodfokú bíróságot is megilleti.

A másodfokú bíróság - a fellebbezésben írtakkal egyezően - a rendelkezésre álló bizonyítékok közül az alperes 2006. október 19-i keltű nyilatkozatának és az abban foglalt alperesi kötelezettségvállalásnak tulajdonított perdöntő jelentőséget; annak harmadik és negyedik bekezdésében az alperes tudomásul vette, hogy a N. Kft. által benyújtott számlákra mindaddig csak a nyilatkozatban szerepelő felperesi bankszámlaszámra történhet utalás, ameddig a felperes más számlaszámra való utaláshoz nem adja írásbeli hozzájárulását. A nyilatkozat kifejezetten rögzíti a N. Kft.

06-00/00064 számú számláját azzal, hogy a faktorálás erre és az ezután kiállított számlákra vonatkozik.

Szemben a felperesi ellenkérelemmel a fenti nyilatkozat nincs összhangban az alperes és a N. Kft. között létrejött megállapodás azon rendelkezésével, hogy a szállító csak azokat a számlákat engedményezi a felperesre, amelyhez az alperes ügyvezetője ügyletenként írásos hozzájárulását adja.

Megjegyzi e körben a másodfokú bíróság, hogy a faktoring egyedi keretszerződés 1. pontjában és az ÁSZF 2. pontjában szereplő azon kitétel, hogy a számláknak „a vevő által igazoltaknak” kell lenniük, a másodfokú bíróság megítélése szerint egyértelműen nem az alperesi értelmezésnek megfelelő tartalmú, azaz nem az alperes ügyletenkénti hozzájárulására vonatkozik, hanem az ÁSZF 5.a.) pontja alapján annak igazolására szolgál, hogy a vevő a szállító teljesítését dokumentálja.

A felperes mint engedményes igényének megalapozottsága szempontjából az alperes nyilatkozatának van jelentősége, annak, hogy saját nyilatkozata szerint az engedményező N. Kft. értesítése alapján tudomásul veszi, hogy a N. Kft. által kiállított, szám szerint megjelölt számlát és az azután kiállított számláit mindaddig kizárólag a felperesnek teljesítheti, amíg arról a felperes írásban másként nem rendelkezik (más számlaszámra való utaláshoz nem adja írásbeli hozzájárulását).

A hivatkozott számlák nem vitásan az alperes nyilatkozatában megjelölt számla után keletkeztek, és az alperes maga sem állította, hogy a felperes rendelkezett volna eltérően azok megfizetéséről.

Egyetértett ezért a Fővárosi Ítéltábla azzal a felperesi állásponttal, hogy az alperes Ptk. 328. § (3) bekezdése szerinti értesítését és annak tartalmát is a felperes az alperes írásbeli, az engedményezés tudomásul vételét tartalmazó nyilatkozatával hitelt érdemlően bizonyította. Ezt követően az alperes - függetlenül az egyes részére átadott számlák faktoring szerződésnek nem megfelelő alaki követelményeitől - azokat a nyilatkozatában is rögzített felperesi bankszámlaszámra volt köteles teljesíteni. Az ennek ellenére a szállítónak teljesített kifizetés kockázata az alperes terhére esik, és amennyiben őt a szállító esetlegesen megtévesztette, az ebből származó igényét vele szembe érvényesítheti.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az egyes számlákon szereplő, az engedményezés tényét tartalmazó bélyegzőlenyomatot tekintette a kötelezett joghatályos értesítésének, és ennek hiányában a perbeli három számla tekintetében is elutasította a felperes keresetét.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott, keresetet elutasító rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a Ptk. 328. § (4) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes által e három számla alapján igényelt összeg és kamatai megfizetésére.

Az alperes a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját és annak mértékét külön nem vitatta. A kezdő időpontot a felperes a perbeli számlák esedékességénél későbbi dátumban jelölte meg, a kamat általa igényelt mértéke a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján szintén jogszerű, ezért a kereseti kérelmet a fellebbezéssel

érintett körben a másodfokú bíróság a kamatfizetés tekintetében is megalapozottnak találta.

Figyelemmel arra, hogy a felperes keresetének kerekítve 70 %-át az elsőfokú bíróság jogerősen elutasította, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított, az alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség összegét annak 70 %-ára (kerekítve 1.487.000,- Ft-ra) leszállította, tekintettel arra is, hogy a perköltség összegét a fellebbezés külön nem kifogásolta; abból levonásba helyezte a felperes által előlegezett 900.000,- Ft kereseti illeték 30 %-át (270.000,- Ft-ot), mert ennyiben a felperes pernyertes lett, ezért a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét a rendelkező részben írt mértékre leszállította a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése eredményes volt, a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertesnek minősül, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a 900.000,- Ft fellebbezési eljárási illetékből és a felperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat a fellebbezési pertárgyérték alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai és (5) bekezdése alapján árával növelten állapította meg.

Budapest, 2011. év január hó 13. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő